

[Freddy Madsen]

med de 22 timer. Da skolen stadig har problemer med at udvikle indhold såvel som arbejdsformer, bliver børn fra arbejderhjem stadig de store tabere.

Men det værste er, at det skete samtidig med, at nedskæringskniven blev ført med hård hånd. Hvis skolen skal have en chance, må den sikres de nødvendige midler. I vore forslag til ændringer af skoleloven og på de årlige finanslove har vi fastholdt vore krav om øgede midler, så at klassekvotienterne kunne nedsættes og timetallet udvides. Vil man ikke det, er enhver tale om forbedringer uden mening. Det gælder både folkeskolen og for den sags skyld også gymnasiet.

Så er der yderligere det, at i den nuværende situation med stor arbejdsløshed vil det være meget billigt at gennemføre disse foranstaltninger, men i denne som i alle andre situationer foretrækker regeringen og folketingsflertallet at lade pengene flyde ud over dagpengekontoen til arbejdsløshedsunderstøttelse.

Undervisningsministeren taler ganske vist smukke ord om ungdomsarbejdsløsheden, men ministeren ved jo udmærket, at det er ubetydelige lapperier, og hun indrømmer åbent, at man som vanligt kaster ansvaret og byrderne over på kommunerne. Det bør ubetinget ses i sammenhæng med det antal unge, der inden for ministerens regie er gjort arbejdsløse i den samme periode.

LO har påvist, at frafaldet fra EFG er fordoblet siden afskaffelsen af basislønnen. Adgangsbegrænsningen medførte, at 4.777 blev afvist ved de kortere videregående uddannelser, 5.000 blev nægtet adgang til lærerseminarierne, 3.000 blev udelukket fra terapeutiskolerne, og 4.600 er i år blevet hindret i at påbegynde en længerevarende uddannelse. Så kan man godt tale smukke ord om kamp mod arbejdsløsheden; kendsgerningerne taler for sig selv.

Men dertil kommer, at tusinder af unge udelukkes af økonomiske grunde. Det samlede antal ansøgere falder, og der er ingen tvivl om, at det først og fremmest er udsigten til en kæmpegæld til bankerne, der afholder mange unge fra at gå i gang med et studium. Samtidig er der mange, der må afbryde studiet, fordi de ikke kan klare sig, og fordi rentetaxameteret ubønhørligt driver gælden i vejret, som årene går.

DKP har hvert år siden 1974 rejst krav om en rimelig studiestøtte, men alene socialdemokratiet har forhindret, at der blev skabt et flertal i tinget herfor, og det skal åbenbart fortsætte endnu værre. Ganske vist vil undervisningsministeren snarest fremsætte et forslag, men vi ved ikke, hvad det går ud på, ud over at det skal være i overensstemmelse med statsministerens redegørelse, og det er i og for sig også tilstrækkeligt. Det betyder, at eventuelle forbedringer først får virkning fra august 1980, og det er helt utilfredsstillende. Der er brug for en øjeblikkelig indsats, også af hensyn til bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden. Men også på det område skal det som sagt forblive ved de smukke ord.

Selv et så beskedent krav som støtte til kantinepriserne, der sættes i vejret af EF-momsen, afviser regeringen. Jeg vil gerne understrege, at vi ikke deltager i den hellige forargelse over, at maden er billig i visse offentlige kantiner. Det er en del af personalets hævdvundne rettigheder, og de bør ikke anfægtes. Det ligger i øvrigt på linje med, hvad der er praksis i en række private virksomheder. Men så meget mere forargeligt er det, at man ikke giver tilsvarende rettigheder til de unge, som så sandelig stærkt har brug for det. Jeg vil gerne spørge ministeren, om hun virkelig ikke på dette beskedne område vil tage et initiativ.

Men trods alle disse problemer må man sige, at undervisningsministeren bevarer noget af sin lyserøde optimisme. Ministeren glæder sig oven i købet, og det kan være svært at forstå, men hun har lært at være beskeden i sine fordringer. Det, hun glæder sig over, er, at U 90 har givet anledning til debat. Det har endda efter ministerens opfattelse været et af U 90's hovedformål. Så ved vi det. Vi andre tog det faktisk alvorligt og troede, at den skulle danne grundlag for en mere langsigtet planlægning af hele vort uddannelsessystem, men det må indrømmes, at vi nok har været lidt for naive i den sag. Hos nogle har det vakt undren, at U 90 var præget fremfor alt af de løse ender. Man tog fat på en række delproblemer, men der manglede overblik over den samlede planlægning. Efterhånden står det imidlertid mere og mere klart, at den strategiske hovedlinje var lagt, lang tid før U 90 så dagens lys. U 90 skulle blot tjene til at give befolkningen indtryk af, at den kunne debatteres, og at befolkningens